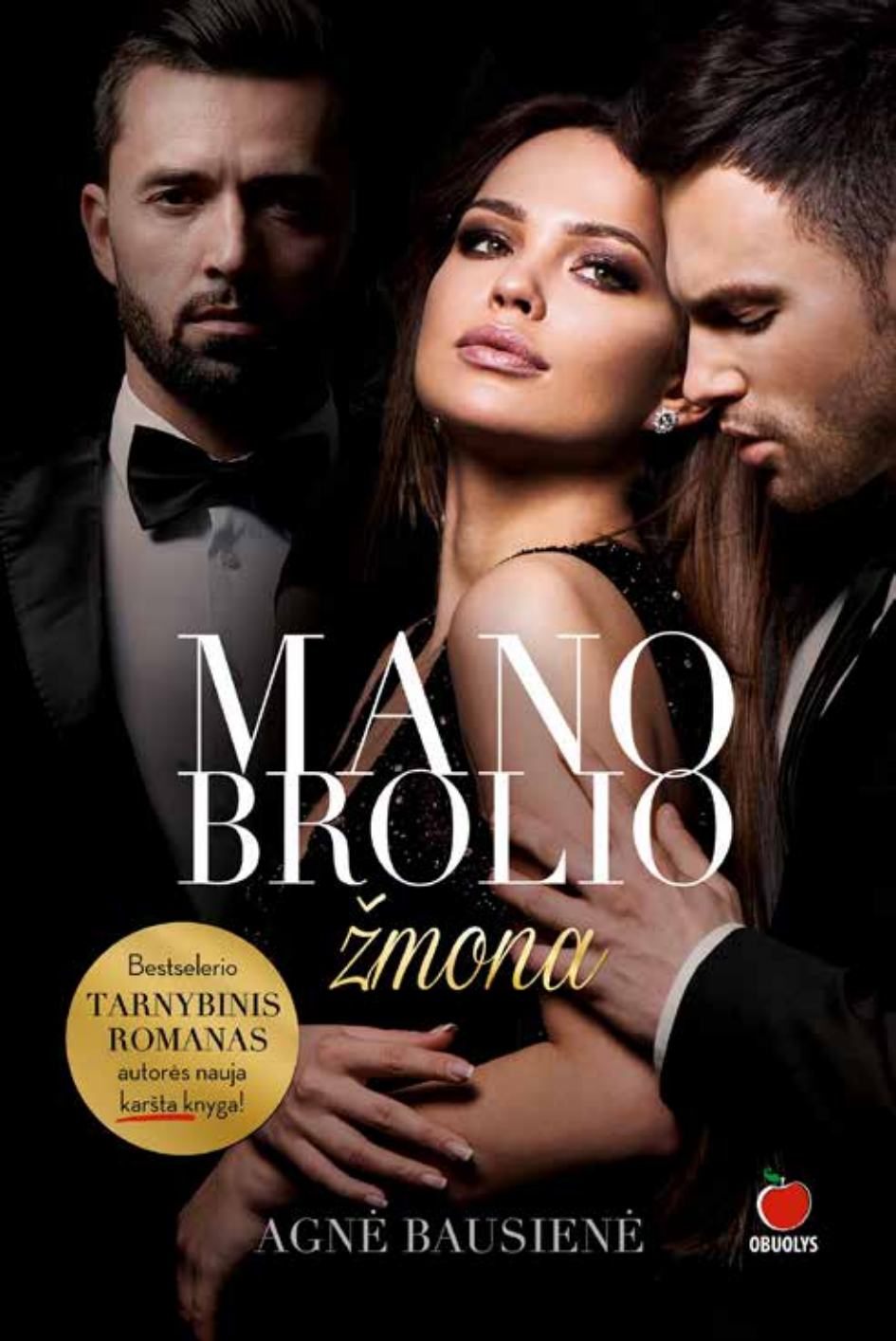

MANO BROLIO žmona

Bestselerio
TARNYBINIS
ROMANAS
autorės nauja
karšta knyga!

AGNĖ BAUSIENĖ

AGNĖ BAUSIENĖ

MANO
BROLIO
žmona

Romanas

Artūras

– Negaliu patikėti, kad jam tik trisdešimt dveji, – šalia prisėdusi senyva močiutė viena ranka įsikibo man į parankę, o kita šluostėsi užverktas akis.

– Buvo, – pridūriau tuščią žvilgsnį nukreipęs į langą.

– Negaliu net įsivaizduoti, ką patiri, vaikeli...

– Taip, negalite. Atleiskite, – išsivadavau iš jos glėbio ir nebegalėdamas ištverti įtampos išėjau iš šarvojimo salės. Ant kėdžių susėdę atsisveikinti susirinkę mano brolio draugai ir artimieji žvelgė į mane užuojautos ir gailesčio kupinomis akimis. Jų žvilgsniai lyg durklai smigo giliai į širdį – pajutau, kaip gerkle pradėjo kilti kartėlio gumulas. Keli dėdės prasilenkiant patapšnojo man per petį, o kelios moterys maloniai

paliėtė ranką žvelgdamos tuo žvilgsniu, kurio šiandien negalėjau pakęsti.

Pagaliau išsivadavęs iš ankštos patalpos ir įkvėpęs gryno oro galėjau sekundei apsimesti, kad buvau kažkur kitur. Drebančia ranka prisidegiau cigaretę. Jos dūmas buvo toks išganingas ir atpalaiduojantis, kad sekundei sudvejojau, ar tikrai rūkau cigaretę. Debesys virš mano galvos plaukė lėtai ir tingiai. Dabar turėjau būti virš jų. Turėjau skristi į Vokietiją ir ten susitikti su klientais, bet man besikraunant lagaminą paskambino Ieva ir pranešė, kas nutiko. Galėjau lažintis, kad tas lagaminas dar ir dabar ten guli. Nesvarbu, kad praėjo jau kelios dienos.

– Kas nutiko? – balsas už manęs buvo keistai girdėtas, bet neatpažinau, kieno jis.

– Nebegalėjau ten būti.

– Turiu omenį, kas nutiko Aurimui? – šalia manęs atsistojo kažkoks vaikinys ir tik vėliau prisiminiau, kad tai pusbrolis, kurio nebuvau matęs tikriausiai dešimt metų.

– Avarija.

– Jis vairavo?

– Taip, išgėręs, – iškošiau pro sukąstus dantis. Reikėjo skaičiuoti, kiek kartų šiandien jau pasakojau tą pačią istoriją.

– Kvailys.

– Nieko nebepadarysi. Turiu eiti.

Šiandien visą dieną bėgau. Pirmiausia bėgau nuo pareigų, kurias turėjau atlikti iš ryto: padėti padengti stalą, sutvarkyti salę ir atnešti daugiau kėdžių. Vėliau bėgau nuo visų, kurie norėjo pareikšti man užuojautą, o dabar bėgau nuo visų likusiųjų. Nuo tų, kurie norėjo pasikalbėti apie bet ką, tik ne apie mano brolių, nors galiausiai pokalbis vis vien baigdavosi apie jį. Ir nuo tų, kurie norėjo nukreipti mano mintis ir pakelti nuotaiką. Lyg tai būtų padėję pamiršti netektį ir skausmą. Man visa tai atrodė ir juokinga, ir graudu. Juk nebuvau koks mažas berniukas, kuris nesuprastų, kas nutiko, ir kurio nuotaiką galėtų pataisyti nauja pėdos dydžio ugniagesių mašina. Mirė mano brolis. Mano dvynys brolis, su kuriuo dalinausi gyvenimą. Norėjau iš čia pabėgti, bet negalėjau jo palikti toje salėje vieno. Dar ne.

Šarvojimo namai buvo gražioje, miško ir aukštų medžių apsuptoje vietoje. Didelėje teritorijoje stovėjo keli pastatai ir dar dvi salės, tačiau šiuo metu jos buvo neužimtos, tad vieninteliai žmonės čia buvo tie, kuriuos pažinojau. Nors būčiau mielu noru įsimaišęs tarp nepažįstamųjų.

Užėjau už vienos salės pastato, tikėdamasis pabūti vienas, ir nustebau išvydęs Ievą.

– Atleisk, nenorėjau trukdyti, – apsisukau ir pa-
traukiau į kitą pusę.

– Gal turi cigaretę? – paklausė ji man nespėjus pra-
nykti už pastato kampo.

– Nuo kada rūkai? – kiek prisimenu Ievą, ji visa-
da buvo nusiteikusi prieš rūkymą ir baisiai ant manęs
pykdavo, kad Aurimui paskolindavau cigaretę, kai šis
bandydavo mesti.

– Nuo vakar, – ji išsitraukė cigaretę iš pakelio ir pri-
sidegė man brolio padovanotu žiebtuvėliu. – Galvojau,
kad sugebėsiu ištverti be raminaujų, – pūsdama dū-
mus lauk stebėjo ant žemės knibždančias skruzdė-
les. – Ar be šitų, – pasukiojo tarp pirštų smilkstančią
cigaretę.

– O aš jau ėmiau svarstyti, kodėl tu tokia rami.

– Trys raminaujų tabletės, ir pats įsitikinsi, –
įtraukė dar vieną dūmą, cigaretę sutraškėjo ir grėsmin-
gai paraudo. – Šiandien sunkiau nei vakar.

– Kodėl? – pasirėmiau ant salės pastatų juosusios
tvoros.

– Vakara galvojau, kad užmigsiu ir atsibudusi supra-
siu, kad visa tai tebuvo baisus sapnas. Košmaras. Kad

kitoje lovos pusėje gulės tavo brolis ir aš, kaip visada, galėsiu paglostyti jo šiurkštų smakrą. Bet naktį prabudusi kitą lovos pusę radau tuščią ir daugiau nebe-
galėjau joje miegoti. Susirangiau ant grindų kambario kampe ir pražiūrėjau į lovą iki pat ryto. Net nedrįsau jos pakloti.

– Nežinau, ką tau pasakyti, Ieva. Bus sunku.

– Jau dabar yra sunku, – buvo keista kalbėti su moterimi, kuri apie savo vyro mirtį šneka taip ramiai, bet taip buvo daug geriau, nei guosti kūkčiojančią ir raudančią.

– Ką darysi toliau?

– Nežinau. Pirmiausia reikia atkentėti visą šį ritualą. Palaidoti, o tada, tikriausiai, pabūti vienai ir susivokti, kas bus toliau. O tu? – tai buvo klausimas, kurio man dar niekas nebuvo uždavęs, ir tik dabar supratau, kad apie tai nemąščiau. Kam skambinsiu, kai norėsiu pasidžiaugti dėl geros naujienos ar pasiguosti dėl nesėkmės? Su kuo savaitgaliais išgersiu alaus ar stebėsiu varžybas? Tai buvo klausimai, į kuriuos nenorėjau žinoti atsakymo, nes vos tik į juos atsakysiu, suprasiu, kad pasaulyje likau vienas.

– Turiu eiti, – vėl pabėgau.

Nežinojau, kaip su ja bendrauti. Niekada nesutarėme tiek, kad bičiuliautumės ir turėtume apie

ką pasikalbėti. Tiesiog buvome mandagūs vienas kitam ir kompanijoje palaikydavome bendrą pokalbį. Be to, dabar bijojau, kad mirus mano broliui ji manyje regės jį, nors mudu buvome visiškos priešingybės.

Grįžęs į šarvojimo salę, patraukiau į atskirą kambarėlį, kuriame buvo suruoštos vaisės. Ten taip pat knibždėjo senų močiučių ir moterų, kurios padėjo mano artimiesiems tvarkytis. Šios, mane išvydusios, vėl nutaisė tas išraiškas, o aš, nekreipdamas į jas dėmesio, pasiėmiau butelį degtinės ir atsisėdau kampe. Supratęs, kad niekur nepabėgsiu nuo visų žvilgsnių ir gailestingų dūsavimų, nusprendžiau tiesiog sėdėti ir gerti. Jokio skanesnio gėrimo nei degtinė čia nebuvo, todėl puikiai tiko ir ji. Ieva geria tabletes nervams nuraminti, o man tiks ir tokie vaistai.

Nors moterys vis ateidavo ir išeidavo iš kambarėlio, ilgainiui jos suprato, kad man paguodos nereikia ir paliko ramybėje. Buvau dėkingas.

Už geros valandos į kambarėlį užsuko Ieva su keliomis merginomis. Išvydusi mane akimirkai stabtelėjo ir vos matomai papurčiusi galvą tęsė, ką dariusi. Taip ir galvojau. Nuo šiol kiekvieną kartą, kai mane išvys, pirmiausia jai į galvą šaus mintis apie Aurimą. Gera tik tai, kad matysimės itin retai. Net kai brolis buvo gyvas,

aš jos per dažnai nematydavau. Ji nuolatos purkštaudavo, kad darau jam kažkokią blogą įtaką ir vedu iš kelio, todėl mūsų pasisėdėjimuose nedalyvaudavo. Dėl to dabar buvau tikras, kad po šiandienos mes pasimatysime tik per Aurimo metines. Arba dar kokį nors bendrą šeimos susibūrimą.

Nurijau dar vieną gurkšnį skaidraus gėrimo ir negalėjau nepastebėti, kaip Ieva žiūri į degtinės butelį mano rankoje. Merginos gėrė arbatą, o man pasirodė, kad Ievai reikėtų kažko stipresnio. Nežinojau, ar ji gers alkoholį, kai jos kraujyje cirkuliuoja trys raminamųjų tabletės, bet ji – suaugusi moteris ir, jei negalės gerti, pati atsisakys.

– Gal damos prisijungs? – kilstelėjau butelį, ir visos keturios merginos atsisuko.

Ievą supo jos geriausios draugės, kurių nuotraukas nuolatos matydavau socialiniuose tinkluose. Merginos visas atostogas leisdavo kartu. Važiuodavo prie jūros, į SPA ir dar velniai žino kur. Jų nuotraukos su bikiniais, slidėmis ir jodinėjančių žirgais visada keldavo aplinkinių pavydą. Buvo dėl ko. Jos visos žavios, jaunos moterys ir puikiai sutarė.

– Nemanau, kad Ieva norės prisigerti per savo vyro laidotuves, – prabilo Monika.

– Taip, ne gerti čia susirinkom, – paantrino jai kita mergina, kurios vardo nežinojau.

– Gerk vienas, – pritarė Violeta.

– Tiesą pasakius, neatsisakysiu taurelės, – visos merginos nustebusios atsisuko į Ievą.

– Taurelės neturiu, – ištisiau jai butelį.

Supratusi, kad nėra kur trauktis, Ieva čiupo butelį už kaklelio, užsivertė ir atsigėrė taip, lyg ten būtų paprastas vanduo, o ne keturiasdešimties laipsnių stiprumo gėrimas. Patraukusi jį nuo lūpų nusipurtė nuo staiga užklupusio nemalonaus skonio ir gurkštelėjo arbatos. Atidavė man butelį ir vėl apsimetė, kad aš neegzistuoju. Galėjo bent ačiū pasakyti.

Merginos dar kurį laiką pabuvo ir išėjo. Po pusvalandžio nusprendžiau, kad ir man derėtų pasirodyti salėje. Visgi dauguma žmonių atėjo užuojautą pareikšti ne tik Ievai, bet ir man.

Lengvai svirduliuodamas atsisėdau prie karsto ir skaičiavau rožių žiedus aplink jį. Visi žmonės kaip susitarę nešė baltas rožes, tad jų čia buvo visas kalnas. Apskritai žmonių susirinko labai daug. Mano brolis buvo draugiškas, mandagus ir turėjo daug draugų, o mūsų giminė taip pat labai didelė. Suskaičiavęs du šimtus keturiolika rožių, pradėjau skaičiuoti čia susirinkusius

žmones. Vienoje salės pusėje sėdėjo trisdešimt keturi, kitoje dvidešimt devyni. Dar pirmyn atgal vaikščiojo kelios moterys, kurių niekaip nespėdavau priskaičiuoti, ir keli vyrai, kurie rūkydami praleisdavo daugiau laiko nei nerūkydami. Apytiksliai – apie šešiasdešimt žmonių, nors dar daug ateis ir daug jau išėjo. Taip, jis buvo populiarus.

Laidotuvių ceremonija buvo graži. Jei taip galima pasakyti. Giedojo kažkokia mergina su vaikinu, kunigas kalbėjo kiek įmanoma įkvepiančią kalbą apie gyvenimo prasmę ir mirties neišvengiamumą, nevyko jokių dramų, o ir Ieva nepuolė į duobę, kadangi jos nervus veikė raminamieji ir keli gurkšniai degtinės. Viskas praėjo sklandžiai. Po geros valandos brolis jau buvo palaidotas, didžiulis žemių kauburys užklotas baltomis gėlėmis ir žvakėmis. Keli žmonės išvažiavo namo, tačiau dauguma pasiliko nemokamos vakarienės restorane, už kurią sumokėjome kartu su Ieva.

Džiaugiausi, kad restorane alkoholio pasirinkimas buvo kur kas didesnis nei šarvojimo salėje. Užsisakiau visą butelį viskio ir pasidėjau šalia savęs. Visi kiti lėtai gurkšnojo vyną ir tik vienas kitas gerė kažką stipresnio. Mudu su Ieva, kaip pridera, sėdėjome prie pačių artimiausių stalo, kurį aš vadinau pagrindiniu. Čia

taip pat sėdėjo kelios tetos ir dėdės, kurie visus gandus ir įvykius vėliau paskleis giminei.

Gedėjimo frontą laikė Ieva. Aš negalėjau pakęsti užuojautų ir motyvuojančių kalbų, todėl visas paguodas ir gražius bei liūdnus žodžius ji išklausė ir į juos atsakė. Mačiau, kad tų tablečių poveikis pradėjo blėsti ir, kai kalba pasisukdavo apie Aurimą, jos akys darėsi drėgnesnės nei įprastai. Tad pasistačiau ant stalo meniu ir, slėpdamasis už nedidelės knygutės su maisto nuotraukomis, nepanaudotą savo vyno taurę pripildžiau viskio. Viskis buvo keistai šviesios spalvos, ganėtinai panašus į baltąjį vyną, kurį gėrė Ieva. Kumštelėjau jai ir, pakišęs taurę po stalą, perdaviau. Ši, nesupratusi, ką aš čia darau, paėmė taurę ir, priglaudusi prie lūpų, gurkštelėjo. Atsisukusi į mane dėkodama nusišypsojo, nors tai vargiai buvo galima pavadinti šypsena.

Tą vakarą Ievos vyno taurę pildžiau dar tris kartus ir pamatęs, kaip pamažu jos nervai atsipalaiduoja, pasijutau padaręs gerą darbą. Ievai rūpėjo, ką apie ją kalba kiti, todėl prieš dėdes ir tetas ji tiesiog gėrė keistos spalvos vyną.

Vakarienė užsitęsė iki vidurnakčio. Kai kurie svečiai padaugino alkoholio ir juos reikėjo palydėti iki taksi ar nuosavų automobilių, kuriuos vairavo jų blaivūs

sutuoktiniai, o kai kurie vis dar gėrė, bandydami numalšinti skausmą. Tarp jų buvau ir aš. Rodėsi, kad ir kiek gerčiau, vis nepakako. Galva buvo per daug blaivi, o šiandien aš norėjau viską pamiršti ir tiesiog panirti į tamsą. Šalia mano lėkštės stovėjo tuščias viskio butelis, kurį padėjo ištuštinti Ieva, ir dar vienas – pusiau pilnas, kurį ketinau ištuštinti per artimiausias dešimt minučių.

– Restoranas buvo užsakytas iki vidurnakčio, – priėjusi padavėja atrodė pavargusi ir šiek tiek suirzusi.

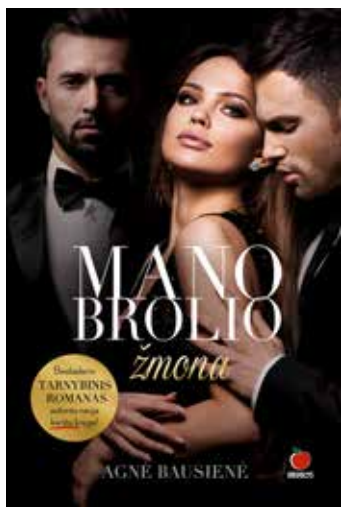
– Taip, mes tuoj išeisime, – Ieva atsakė padavėjai ir ėmė stotis nuo kėdės. – Einam, – ištarė atsisukusi į mane.

– O butelį galiu pasiimti? – ji nieko neatsakė, tik pavartė akis, o aš tai supratau kaip teigiamą atsakymą, tad nelaukęs jos prieštaravimo stvėriau butelį ir išsvirduliuavau pro restorano duris.

Oras buvo gaiviai vėsus ir norom nenorom mano galva dar labiau prašviesėjo, tad truktelėjau viskio ir patraukiau namų link.

– Tavęs nereikia parvežti? – man benueinant šūktelėjo Ieva.

– Nesakyk, kad pati vairuosi, – vien mintis apie vairavimą išgėrus mane įsiutino.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt